

saaledes under Afstemning, at Vedtagelsen kan ske eventuelt for det Tilfælde, at Endringsforslaget under Nr. 30 senere vedtages.

Bruun: Den meget ærede Ordfører har allerede givet Thinget en kort Forklaring om den Møttingsforsjæl med Hensyn til § 43, som finder Sted mellem et Flertal i Udvalget og et Mindretal paa 4 Medlemmer. Jeg skal, inden jeg nærmere begrundet dets Endringsforslag under Nr. 15, først begynde med en Bemærkning for mit eget personlige Bedkommende, og det er nemlig den, at jeg oprindeligt har været tilbøielig til at søge § 43 helt udstemt, idet jeg har havt megen Tvivl om, hvorvidt Begrebet „Betalingstandsning“, som for os er noget Nyt, med Held kan indføres her, navnlig naar henfjes til Banffeligbeden eller maaffe Umuligheden af at definere dette Begreb. Jeg er imidlertid vegen tilbage fra dette Standpunkt, navnlig dels af Hensyn til, at Begrebet er indført i fremmede større Handelslande, og dels i Betragtning af, at den meget ærede Ordfører med sit grændige Studium af Handelslovgivningen og sit Kjendffab til Forholdene i fremmede Lande har troet at burde holde paa denne Bestemmelse. Jeg vil dog imidlertid gjøre opmærksom paa, at Bestemmelsen om Alt, hvad der vedrører Betalingstandsning, er forholdsvis ny overalt, selv i de fremmede Lande; den er saaledes først indført i Preussen i 1855 og i Sverrig og Norge i 1862 og 1863. Det er vel lang Tid siden, at jeg har havt Leilighed til at gjøre mig bekendt med Handelsforholdene i Udlandet, men dengang forbandt man ikke den Betydning med Begrebet Betalingstandsning, som nu synes at være den almindelige. — Hvad nu dernæst selve Endringsforslaget under Nr. 15 angaar, da er der allerede i den forklarende Del af Betænkningen kortelig antydet Grundene til, at Mindretallet tror at burde holde paa, at Forpligtelsen for Debitor til Selvannemeldelse af Betalingstandsning skal bortfalde. Der er af et æret Medlem fra Odense (W. Petersen), som desværre for Tiden er fraværende, blevet anført en Grund herfor, som jeg i det Mindste ikke kan slutte mig til, og

som jeg er nødsaget til at gjøre opmærksom paa, særlig da det ærede Medlem ikke selv er tilstede, og det er, forsaavidt der i Betænkningen tales om, at man ved at forlange Annemeldelse af Betalingstandsning mulig kan forhindre Bedkommende i at søge extrajudiciel Afford. I saa Henseende er jeg enig med Flertallet, idet jeg indrømmer, at det ikke en Gang vilde være heldigt, om dette var tilladt. — De øvrige Medlemmer, jeg og 2 andre, der staa paa mit Standpunkt, mene derimod, at, naar Ordet „Betalingstandsning“ er saa usikkert og svævende, som det i Virkeligheden er, og naar det er saa nyt for os, da er det en egen Sag at paalægge den private Mand, den Handlende, at han selv skal gjøre Annemeldelse, saasnart han tror at være i dette Tilfælde. Naar man ikke forlanger en saadan Annemeldelse, saa vil det være Domstolene, der komme til at forklare og fortolke Begrebet om „Betalingstandsning“ og alffaa til at afgjøre, om en saadan er indtraadt, og man bør ikke forlange af den private Borger, at han skal kunne gjøre det. — Dertil kommer, at, selv om Begrebet var tydeligt, og selv om der ikke kunde være nogen Tvivl i saa Henseende, saa kunde det dog vel være, at det i mange Tilfælde vilde være en meget haard, ja, en meget for haard Bestemmelse. Det er jo nemlig slet ikke nødvendigt, at Bedkommende er insolvent, fordi han for en kortere eller længere Tid kan være nødsaget til at unblade at betale forfalden Gjæld. Han kan maaffe særlig være i det Tilfælde, at han vel ikke er fuldkomment solvent, og at han just ikke staar meget heldig, uden at han dog staar saaledes, at han i Dvrigt behøver at tænke paa at opgive sit Bo og at underkaste det Konkursbehandling. Og, naar nu ingen Kreditor forlanger det — og det maa jo være Tanken med Bestemmelsen, at ingen Kreditor forlanger det — saa finde vi det haardt, at han alligevel skal tvinges til at opgive sit Bo til Konkursbehandling. — Det forekommer os ogsaa, at dette, naar man ser hen til de øvrige Paragrafer i dette Affnit, heller ikke paa nogen Maade kan anses for at være nødvendigt. Meningen skal jo være den at siffre Kreditorerne en rigtig Behandling af Boet, og at